

EXCERPT FROM ORIGINAL "TRAAG LICHT" by HERMAN FRANKE

Ongeneeslijk ziek. Niet lang meer te leven. Dat is verschrikkelijk voor de baas, maar wat moet ik daarmee? Goed, hij heeft me geschapen. Moet ik me daarom door hem laten afmaken? Ik begon net lekker op gang te komen. Ik ben nog lang niet klaar met mezelf en met al die anderen in me. Ik rekende op wel tien delen. Er is me zelfs een eindeloos doorlopende roman beloofd! En nu zou ik opeens mijn bek moeten houden? Daar komt niets van in, dat doe ik niet, nog voordat het doek valt zal ik me leegvertellen, ik laat me niet met de buik vol onuitgesproken verhalen de eeuwigheid in sturen omdat hij het bijltje erbij neer moet gooien. Als portretschrijver ben ik geboren uit de spiegelglazenbuik van een fictieve moeder en ik zal sterven in een boek dat eindigt waar het begon, op de drempel van de tijd. Je bent een kunstenaar of je bent geen kunstenaar. Beloofd is beloofd. *Of nait dan!*

Godverdegodver.

Ik vond trouwens toch al dat de baas niet goed opschoot. Hij kon dagen tobben over hoe het verder moest terwijl ik het allang wist. Hij was steeds bang dat ze me niet zouden begrijpen als hij mij mijn gang zou laten gaan, wat onzin is want mensen snappen meer dan je denkt, als je maar vertrouwen in ze stelt. Wie de mensen niet vertrouwt, moet geen verhalen aan ze vertellen, want dat voelen ze en dan geloven ze je bij voorbaat niet. Maar als je ze vertrouwt, staan ze zelfs open voor verhalen over wat ze niet weten willen. Nu zal hij wel moeten, de baas. De kracht om me tegen te houden, heeft hij niet meer. Ha! *Free at last*. Laat ik er meteen maar rebels een verwarrende jeugdervaring tegenaan gooien. De baard had ik nog maar onvast in de keel, de meisjes waren een mysterie, toen ik acuut naar een microscoop begon te verlangen, zoals zwangere vrouwen plotseling heel sterk kunnen verlangen naar haring, paling en zure bommen. Die vrouwen, beweren de geleerden, ontwikkelen dat verlangen door een tekort aan bepaalde vetzuren, maat waar lag de oorzaak van mijn smachten naar een megavergrootglas? Een metaforische duiding ligt voor de hand: net als iedere rechtgeaarde puber wilde ik doordringen in een werkelijkheid die ik achter de oppervlakkige buitenkant van het leven vermoedde, een werkelijkheid waar duistere verlangens zich blootgaven, waar zich oplossingen van existentiële raadsels bevonden. De microscoop als symbool van puberale kennishonger? Het blijft gissen, maar het wonderlijke effect dat de uiteindelijke aankoop van een microscoop op mij had staat vast als een huis, ook al is dat effect nog niet zo gemakkelijk te verklaren.